

# Przydatność zabezpieczenia opartego na wekslu *in blanco* po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego

Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2010 r.  
(IV CSK 49/10)<sup>1</sup>

Weksel *in blanco* jest tzw. wekslem niezupełnym, a więc dokumentem opatrzonym wprawdzie podpisem wystawcy, ale niezawierającym innych istotnych treściowo elementów, znajdujących się w odrębnym dokumencie, tzw. porozumieniu wekslowym. Porozumienie to reguluje zasady wypełnienia (uzupełnienia) treści weksla przez wierzyciela, w szczególności określa sumę wekslowego zobowiązania, a przynajmniej precyzuje sposób jej ustalenia. Konsekwencją tej postaci weksla jest to, że dłużnikowi przysługuje w stosunku do wierzyciela zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z treścią porozumienia, w czym m.in. przejawia się osłabienie abstrakcyjnego charakteru weksla.

SŁAWOMIR CZARNECKI

I. Komentowane orzeczenie porusza problematykę o dużym znaczeniu dla przydatności zabezpieczeń wekslowych stosowanych przez banki i inne instytucje finansowe. Do tego celu wykorzystuje się przeważnie weksel własny *in blanco*. Jego niewątpliwą zaletą jest możliwość późniejszego ukształtowania zobowiązania wystawcy (ewentualnie także poręczycieli) w taki sposób, aby roszczenie wekslowe swym rozmiarem odpowiadało wierzytelności ze stosunku podstawowego. Nie ulega wątpliwości, że kluczową rolę w tej mierze odgrywa porozumienie, o którym jest mowa w art. 10 ustawy wekslowej<sup>2</sup>. Jego postanowienia powinny uwzględniać charakterystyczne cechy stosunku prawnego stanowiącego podstawę wystawienia (i wręczenia) weksla w stanie niezupełnym. Ustawa nie wymaga sporządzenia odrębnego dokumentu, pozostawiając zainteresowanym

<sup>1</sup> LEX nr 885024.

<sup>2</sup> Ustawa z 28.04.1936 r. – Prawo wekslowe (Dz.U. nr 37, poz. 282, ze zm.), dalej: „p.w.”.